

op og forlanger noget af os, som han derefter ikke forlanger alligevel. Jeg hørte det, som om han forlangte, at vi skulle kæmpe os ind imellem parterne. Jeg har forklaret hr. Holger K. Nielsen – og det hjælper ikke ret meget: Det, vi arbejder for, er, at Israel trækker sig tilbage fra besatte områder, at man arbejder på den saudiske fredsplan, som betyder anerkendelse af Israel og oprettelse af en palæstinensisk stat.

Det er ikke rigtigt, at det ikke påvirker USA. Den resolution, som kom for kort tid siden fra Sikkerhedsrådet, som var forfattet af USA, nævner for første gang, at det skal ende med en palæstinensisk stat. Det vil sige, at EU's, den europæiske politik på det område altså nu også har påvirket USA, så USA siger det samme om Palæstina.

Så det er simpelt hen ikke korrekt, det, hr. Holger K. Nielsen siger, at vi ikke påvirker USA. Vi påvirker faktisk USA. Og den største mulighed for at få skabt fred i området er, at USA og EU fører den samme politik over for palæstinerne og over for israelerne. Så er der størst mulighed for, at det lykkes.

Jeg er helt enig i, at det er dybt bedrøveligt, at man kan komme med alle disse henstillinger og alle disse resolutioner, og at intet hjælper. Det er jeg fuldstændig enig i. Men altså alternativet med at sende en hær ind, som ingen vil se, og hvor tingene rundt om denne hær bare bliver værre, det er jo ikke rigtig noget godt alternativ.

Holger K. Nielsen (SF):

Det er jo ikke korrekt, at den amerikanske regering har en klar linje i det her. Den amerikanske regering har en aldeles uklar linje i det her. Og det er jo også årsagen til, at den israelske regering føler sig stærk nok til at fare frem, som den gør i øjeblikket. Den israelske regering har fremprovokeret en krig, fører krig i øjeblikket i området med meget store og alvorlige konsekvenser.

Derfor spørger jeg endnu en gang: Hvordan kan det være, at det her er den eneste krig i verden, hvor verdenssamfundet ser fuldstændig passivt til? Hvordan kan det være, at vi i alle mulige andre konflikter de sidste 10 år har fået et stigende pres på at engagere os, at gå ind og engagere os og få parterne skilt ad, men her er der intet som helst, ikke engang handelssanktioner, ikke engang noget, der ligner handling bag de mange ord, der blev vedtaget forskellige steder?

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg tror såmænd ikke, hr. Holger K. Nielsen har ret meget glæde af handelssanktioner. Altså der er to parter i konflikten. Men jeg tror ikke, at hr. Holger K. Nielsen vil gå ind for handelssanktioner mod det, der trods alt kommer ud fra Palæstina. Og den israelske økonomi er i forvejen temmelig ødelagt. Så jeg tror såmænd ikke, det vil påvirke noget som helst. Så igen mangler jeg bare et noget fremadrettet og konstruktivt forslag fra Holger K. Nielsen som alternativ til vores.

Når man laver en militæraktion, skal man vide, hvilket mål man vil nå, og man skal tro på, at man kan nå målet. Jeg har prøvet at forklare hr. Holger K. Nielsen, at en militæraktion uden accept fra parterne ikke har store muligheder for at nå sit mål, og derfor ville den jo være temmelig hovedløs.

Så det, vi bliver ved med – og skal blive ved med – er at presse begge parter i utvetydige vendinger og sige til Israel nu, at den gengældelse er gået over gevind, at det ikke har noget formål at behandle Arafat på den måde, man behandler ham på nu, for man får ikke fred med den arabiske verden på den måde. Samtidig skal man understrege, at de her selvmordsbomber må standse, for ellers bliver det ved med at køre op.

Det har jeg gentaget flere gange, men jeg kan ikke høre, hr. Holger K. Nielsen er kommet med forslag, som vil kunne løse konflikten.

Formanden:

Så er det hr. Villy Søvnald, derefter hr. Naser Khader, fru Margrete Auken og hr. Søren Søndergaard som medspørgere.

Kl. 13.40

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes, det er lykkedes udenrigsministeren på den forholdsvis korte spørgetid at indføre tre helt nye standarder, når vi diskuterer international intervention: Det er noget nyt, at begge parter skal være indforstået. Sådan var det ikke, da vi diskuterede Kosovo-situationen. Det er noget nyt, at man ikke forsvarer, men alligevel ser igennem fingre med, at et land systematisk får lov til at overtræde hver eneste FN-resolution. Det er noget nyt, at man har så stor tålmodighed, at man ikke sætter en tidsgrænse på, der siger, at hvis det ikke er sket inden den og den dag, så griber vi ind. Ingenting vil ministeren andet end at tale.